

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 65. Responsum Cancellarii ad mandata & gratias

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

dicendum, quod Galliarum Reges quantum ad ipsa ferme solemnia hoc jus jam tunc exercuerint. Haud equidem diffitemur Clerum, & populum ad Episcoporum, Monachos vero ad Abbatum electiones in suffragii partem fuisse vocatos, eadem tamen eligendi facultas semper a Regum voluntate dependebat, (*) qua sæpissime in præcepti necessitatem versa, illi a Regibus nominatum eligere tenebantur, imo etsi illis eligendi potestas hinc inde relicta fuerit, nihilominus Rex semper sibi reservabat electo investituram denegandi copiam, si hunc vel sibi minus acceptum, vel suspectum, vel merito repellendum censebat.

Sæcul. XVI.
A. C. 1516.

§. LXV.

Responsum Cancellarii ad mandata & gratias.

Post hæc Cancellarius de decreto circa mandata & gratias differens demonstravit, eas longe diversas esse ab illis quæ

(*) Vide Natalem Alexandrum Hist. Eccles. Sæcul. XV. & XVI. Differt. XI. Articulo VI. ubi etiam hanc quæstionem discutit: *Quantum Reges Christianissimi in sacrarum electionum negotio ex Ecclesiæ concessione, vel permissione potuerint?*

Sæcul. XVI. A.C. 1518. quæ in Pragmatica continentur, cum in hac adeo confuse res exprimat, ut iudices, quid inde deciderent, expeditum non habeant; equidem Ludovicus XII. agebat Cancellarius, edicto, quod Anno millesimo quingentesimo decimo promulgavit, illam ad mellorem ordinem redigere fuit conatus, oleum tamen & operam perdidit. Demum Cancellarius articulum de collationibus in Normannia nunquam viguisse ostendens, affirmavit, quod ad obscuros Pragmaticæ articulos tandem dilucidandos Romam accedere, supervacaneum foret; cum ibidem Basileense Concilium nullatenus esset receptum; indeque concludit, Regis fuisse, ut ejusmodi confusio remedii apponeretur, eoquod autem per cujuscunque alterius medi executionem (excepto concordato) plurimorum animi ex Regis Senatu placuli suspicione agitandi forent, hinc ipse quoque Rex, priusquam de concordati utilitate convinceretur, religione ductus, plurimum sententiam rogavit, novæque hujus legis summam Reginæ regnanti Matri suæ transmisit, ut hac super re Senatum convocaret, idque ab ea præstitum.

Pinsson.
p. 743. c. 4.

Tandem Parlamento exprobrat, quod rem maturo minus examine discussisset, imo Concordatum nequidem accurate perlectum ponderasset, nec etiam, prout tamen

tamea in aliis negotiis fieri assolet, rationes ultro citroque propositas ad solidæ disciplinæ præcepta trutinasset, non nisi Ecclesiarum Cathedralium Canonicis, suspectæ fidei Viris hac super re sententiam dicentibus. Si Rex, prosequitur Cancellarius, Bononiam adventu suo non honorasset, nil conclusum fuisset; eumque initi pacti poenitentia subisset; nec exigui laboris opus fuit Cardinalium, qui plura mutari cupiebant, sententias conjugere, cujus rei testes erant Regis Legati: Ceterum præter Galliarum Regem nemo alius a Sede Apostolica tam amplis auctus fuit privilegiis, ad ceterorum quoque invidiam, qui æquales gratias ingenti pecuniarum summa redimere studuissent. Denique Papa pollicitus est, se haud amplius gratias expectativas concessurum, nec collaturum Regni Episcopatus, causas quoque Ecclesiasticas deinceps Romam minime transferendas. Si vero quisquam, inquiebat Cancellarius, opponat, *Basileensis Concilii decreto idem jus nobis æque ac ceteris Christiani Orbis nationibus fuisse concessum, eas vero schismatis notam pertimescentes, illo uti noluisse* (*) Postea

Sæcul. XVI.
A.C. 1518.

Pinffo. p. 744

(*) Hiulca est hæc oratio; unde quicquam ex typographorum incuria omissum conjicimus.

Sæcul. XVI
A.C. 1518.

Postea idem ad primum, quem Concordato Parlamentum opposuerat, articulum respondet dicens, falsum esse, vel ullam de annatis in Concordato mentionem fuisse factam, & quamvis in eo sancitum, quod *verus valor beneficiorum in ejusmodi impetrationibus exprimatur*, id tamen unice actum, ut de impetrantium merito ac dignitate constet, nullatenus vero ut primi anni redditus percipiendi obtentus quæreretur. Notum est omnibus, pergit Cancellarius, jam dudum antea, ut ejusmodi valor indiceretur, ab Urbano VI. & Bonifacio VIII. statutum fuisse, quorum vestigia ceteri sequebantur Pontifices, atque omnium Doctorum suffragio comprobatum habetur, valore non expresso beneficiorum concessionem esse nullas. Dein nec ipsa Pragmatica annatas percipere unquam Sedi Romanæ inhibuit, ipsi quoque Normanniæ Prælati easdem exigunt: Hæc vero valorem designandi necessitas plures a Beneficiis Romæ impetrandis arcet, cum tamen prius, quam plurimi Romanam Curiam accedere festinassent, non sine frequenti fraude eorum, qui beneficiorum redditus ad infimum ferme valorem reducebant.

§. LXVI.